

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

Samuel Bjørk

Μετάφραση: Δέσποινα Παπαρηγοράκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Μια Παρασκευή, την άνοιξη του 1972, την ώρα που ο εφημέριος του Σάνεφιου ετοιμαζόταν να κλείσει την εκκλησία και να φύγει, δέχτηκε μία απρόσμενη επίσκεψη που τον κράτησε στο γραφείο του για ώρα.

Τη νεαρή γυναίκα δεν την είχε ξαναδεί, όμως τον άντρα τον ήξερε καλά. Ήταν ο μεγαλύτερος γιος του πλουσιότερου ανθρώπου της πόλης, ενός εφοπλιστή, που δεν ήταν μόνο ένας από τους πιο ευκατάστατους πολίτες της χώρας αλλά και ένας από τους μεγαλύτερους υποστηρικτές της εκκλησίας. Η γενναία δωρεά του ανθρώπου αυτού, δέκα χρόνια πριν, είχε, μεταξύ άλλων, καταστήσει δυνατή την κατασκευή της μεγάλης Αγίας Τράπεζας από μαόνι, με ξυλόγλυπτες αγιογραφήσεις όπου απεικονίζονταν επτά σκηνές από τη ζωή του Χριστού, από τον καλλιτέχνη Ντάγκβιν Βέρενσιολ — έργο για το οποίο ο εφημέριος ένιωθε μεγάλη υπερηφάνεια.

Το ζευγάρι είχε μία επιθυμία: ήθελαν να παντρευτούν με κάθε μυστικότητα και ζητούσαν από τον εφημέριο να τους ευλογήσει. Το αίτημα δεν ήταν σπάνιο, όμως οι λεπτομέρειες της υπόθεσης του φάνηκαν τόσο περίεργες, που στην αρχή νόμισε πως επρόκειτο για φάρσα. Γνώριζε καλά τον εφοπλιστή και ήξερε πόσο θρήσκος και συντηρητικός ήταν ο γέρος, αλλά γρήγορα κατάλαβε πως το νεαρό ζευγάρι μιλούσε σοβαρά. Ο γερο-εφοπλιστής ήταν σοβαρά άρρωστος τελευταία — οι φήμες έλεγαν πως ήταν ετοιμοθάνατος. Ο νέος άντρας που καθόταν τώρα μπροστά του θα κληρονομούσε σύντομα μία τεράστια περιουσία· ωστόσο, ο πατέρας του είχε βάλει έναν όρο στη διαθήκη του: ο κληρονόμος του έπρεπε να έχει απογόνους μόνο εξ αίματος. Η γυναίκα που θα επέλεγε για σύζυγο ο γιος του δεν θα έπρεπε σε καμία περίπτωση να έχει παιδιά από προηγούμενο γάμο. Και αυτό ακριβώς ήταν το πρόβλημα: η γυναίκα που είχε ερωτευτεί σφοδρά ο γιος και κληρονόμος

του εφοπλιστή είχε, δυστυχώς, δύο παιδιά από προηγούμενο γάμο, μία κόρη δύο χρονών και έναν γιο τεσσάρων. Τα παιδιά έπρεπε να εξαφανιστούν, έτσι ώστε η νεαρή γυναίκα να έχει την έγκριση του συντηρητικού εφοπλιστή, ώστε ο εφημέριος να παντρεύει το ζευγάρι. Μπορούσε να το κάνει;

Το σχέδιο του ζευγαριού ήταν το εξής: ο νεαρός είχε μία μακρινή συγγενή στην Αυστραλία, που είχε δεχτεί να αναλάβει τη φροντίδα των παιδιών μέχρι να τακτοποιηθούν τα διαδικαστικά. Σε καναδυό χρόνια θα τα έπαιρναν πίσω. Ίσως και νωρίτερα, αν ο εφοπλιστής έπαιρνε τον δρόμο για τον άλλο κόσμο εν τω μεταξύ. Πώς το έβλεπε λοιπόν ο εφημέριος; Θα μπορούσε να τους βοηθήσει να ξεπεράσουν αυτή την κρίση;

Ο εφημέριος έκανε πως το σκεφτόταν, όμως στην πραγματικότητα είχε ήδη πάρει την απόφασή του: ο φάκελος που ο νεαρός είχε ακουμπήσει διακριτικά στο γραφείο μπροστά του ήταν φουσκωμένος και, άλλωστε, γιατί να μη βοηθούσε ένα νεαρό ζευγάρι που τον είχε ανάγκη; Η απαίτηση του γερο-εφοπλιστή ήταν εντελώς παράλογη.

Σε λιγότερο από μία εβδομάδα, ο εφημέριος πάντρεψε το ζευγάρι κεκλεισμένων των θυρών της εκκλησίας, σε μία σεμνή τελετή μπροστά στην ξυλόγλυπτη Αγία Τράπεζα.

Μετά από ένα χρόνο περίπου, τον Ιανουάριο του 1973, ο εφημέριος δέχτηκε μία νέα επίσκεψη στο γραφείο του, αυτή τη φορά από τη νεαρή γυναίκα μόνη. Ήταν εμφανώς ταραγμένη και του είπε πως δεν είχε πού αλλού να απευθυνθεί. Κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά. Δεν είχε κανένα νέο από τα παιδιά της. Της είχαν υποσχεθεί φωτογραφίες και γράμματα, όμως δεν είχε έρθει τίποτα, ούτε λέξη — μάλιστα, είχε αρχίσει να αναρωτιέται αν πράγματι υπήρχε αυτή η συγγενής στην Αυστραλία. Είπε επίσης πως ο άντρας που είχε παντρευτεί δεν ήταν καθόλου αυτός που νόμιζε. Δεν μιλούσαν πια καν μεταξύ τους, δεν μοιράζονταν την κρεβατοκάμαρά τους και εκείνος είχε μυστικά, σκοτεινά μυστικά, πράγματα που δεν μπορούσε να τα πει δυνατά, δεν τολμούσε καν να τα σκεφτεί. Μήπως μπορούσε

ο εφημέριος να κάνει κάτι; Εκείνος την καθησύχασε, της είπε πως και βέβαια θα τη βοηθούσε, ήθελε μόνο λίγο να το σκεφτεί και της ζήτησε να έρθει ξανά μετά από μερικές ημέρες.

Το επόμενο πρωί, η νεαρή γυναίκα βρέθηκε νεκρή, πεσμένη πάνω στο τιμόνι του αυτοκινήτου της, σε ένα βαθύ χαντάκι κοντά στην πολυτελή έπαυλη της οικογένειας του εφοπλιστή στη Βεστερεία, λίγο έξω από το κέντρο του Σάνεφιορ. Η εφημερίδα έγραψε πως η γυναίκα βρισκόταν σε κατάσταση μέθης και πως η αστυνομία κατέγραψε το γεγονός ως ένα τραγικό δυστύχημα.

Αφού συμπαραστάθηκε στην οικογένεια κατά την κηδεία και την ταφή, ο εφημέριος αποφάσισε να επισκεφτεί τον νεαρό εφοπλιστή. Του είπε πως η γυναίκα του τον είχε συναντήσει στο γραφείο του στην ενορία, μία ημέρα πριν από το συμβάν. Πως ήταν τρομερά ανήσυχη για τα παιδιά της. Πως κάτι... έξε, τέλος πάντων, *κάτι* δεν πήγαινε καθόλου καλά. Ο νέος άντρας άκουγε με το κεφάλι σκυμμένο. Εξήγησε πως τελευταία η γυναίκα του ήταν δυστυχώς σοβαρά άρρωστη. Έπαιρνε φάρμακα και έπινε πολύ. Μα, ναι, ο εφημέριος είχε παρακολουθήσει την εξέλιξη αυτής της τραγωδίας, έτσι δεν είναι; Ύστερα, έγραψε έναν αριθμό σε ένα χαρτί και το έσπρωξε προς τον εφημέριο, πάνω στο τραπέζι. Μήπως τελικά αυτή η πόλη παραήταν πολύ μικρή για αυτόν; Δεν θα ήταν καλύτερα να υπηρετεί τον Κύριο από μία άλλη θέση, ίσως πιο κοντά στην πρωτεύουσα; Οι λεπτομέρειες συμφωνήθηκαν μέσα σε λίγα λεπτά. Ο εφημέριος σηκώθηκε από το κάθισμά του, και αυτή ήταν η τελευταία φορά που έβλεπε τον νεαρό μεγαλοεφοπλιστή.

Λίγες εβδομάδες αργότερα ετοίμασε τη βαλίτσα του.

Και δεν ξαναπάτησε ποτέ πια το πόδι του στο Σάνεφιορ.

Το κοριτσάκι έμενε ακίνητο κάτω από την κουβέρτα στον καναπέ περιμένοντας να κοιμηθούν τα άλλα παιδιά. Το είχε αποφασίσει: θα γινόταν απόψε. Δεν θα φοβόταν πια. Ήταν εφτά χρονών. Ήταν μεγάλη. Θα το έκανε μόλις σκοτείνιαζε. Δεν είχε καταπιεί το υπνωτικό χάπι: το είχε κρατήσει κάτω από τη γλώσσα της όλη την ώρα, ακόμη και όταν έδειξε στη θεία Τζουλιάνε τι καλό κορίτσι που ήταν.

«Για να δω».

Έξω η γλώσσα.

«Καλό κορίτσι. Ο επόμενος».

Ο αδελφός της το έκανε εδώ και καιρό. Από τότε που τον είχαν κλείσει στο υπόγειο. Κάθε βράδυ έκανε το ίδιο πράγμα, το κρατούσε κάτω από τη γλώσσα του και δεν το κατάτινε.

«Για να δω».

Έξω η γλώσσα.

«Καλό αγόρι. Ο επόμενος».

Τρεις εβδομάδες στο ανήλιαγο υπόγειο, επειδή δεν ήθελε να ζητήσει συγγνώμη. Όλα τα παιδιά ήξεραν πως δεν είχε κάνει τίποτα κακό, ωστόσο οι μεγάλοι τον είχαν κλειδώσει εκεί κάτω. Και από τότε είχε γίνει άλλο παιδί. Κάθε βράδυ έβαζε το χάπι κάτω από τη γλώσσα του, κι όταν εκείνη άρχιζε να γλαρώνει κάτω από την ενέργεια του χαπιού που της είχαν δώσει, έβλεπε τη σκιά του να γλιστράει έξω από το δωμάτιο και να εξαφανίζεται.

Ήταν φορές που το κορίτσι ονειρευόταν πού πήγαινε το αγόρι. Μια φορά τον είχε δει σαν πρίγκιπα που ταξίδευε σε μιαν άλλη χώρα για να φιλήσει μία πριγκίπισσα που κοιμόταν για χρόνια. Μία άλλη ήταν υπύπνη: είχε σκοτώσει ένα δράκο με το μαγικό του ξίφος. Το σπαθί ήταν τόσο γερά σφηνωμένο σε ένα βράχο, που μόνο κάποιος τόσο δυνατός όσο αυτός μπορούσε να το βγάλει και να το χρησιμοποιήσει. Όλα αυτά στα

όνειρα. Όχι στην πραγματικότητα. Στην πραγματικότητα δεν καταλάβαινε τίποτα.

Το κορίτσι περίμενε και, αφού αφουγκράστηκε τις ανάσες των άλλων παιδιών και κατάλαβε πως κοιμούνται, βγήκε νυχτοπατώντας από το σπίτι. Ήταν χειμώνας, όμως η ζέστη κρατούσε ακόμη, κι ας είχε σουρουπώσει. Το κορίτσι διέσχισε ξυπόλυτο τον περίβολο, προσπαθώντας να μένει στη σκιά, μέχρι που βρήκε προστασία κάτω από τα δέντρα του άλσους. Αφού σιγουρεύτηκε πως κανείς δεν την είχε δει, άρχισε να τρέχει ανάμεσα στα ψηλά δέντρα, στο μονοπάτι που οδηγούσε στον φράχτη, εκεί όπου υπήρχε η ταμπέλα, «Οι καταπατητές διώκονται ποινικώς». Είχε αποφασίσει να αρχίσει να ψάχνει ακριβώς από εκεί.

Είχε ακούσει τον αδελφό της και ένα από τα άλλα αγόρια να ψιθυρίζουν κάτι για ένα μικρό μέρος όπου μπορούσε κανείς να απομονωθεί, ένα παλιό ερειπωμένο σπίτι, μία μικρή καλύβα κρυμμένη από τα μάτια του κόσμου, που όμως η ίδια δεν την είχε δει ποτέ. Σηκώνονταν στις έξι κάθε πρωί και έπεφταν πάλι για ύπνο στις εννιά το βράδυ. Πάντα την ίδια ώρα, το ίδιο πρόγραμμα, καμία αλλαγή, με μόνο δύο δεκαπεντάλεπτα διαλείμματα από το σχολείο, τα μαθήματα, τη γιόγκα, το πλύσιμο των ρούχων και όλα τα άλλα που έπρεπε να κάνουν. Το κορίτσι χαμογέλασε στον ήχο των τριζονιών και ένιωσε το απαλό χορτάρι να της γαργαλάει τις γυμνές πατούσες, καθώς άφηνε το μονοπάτι και κατευθυνόταν προσεκτικά κατά μήκος του φράχτη, προς το σημείο όπου νόμιζε πως βρισκόταν η καλύβα. Δεν ένιωθε κανένα φόβο. Ένιωθε ανάλαφρη, σαν να πετούσε. Ο φόβος και η φρίκη θα έρχονταν αργότερα: τώρα ήταν ευτυχισμένη σαν ελεύθερο πουλί, μόνη με τις σκέψεις της στο όμορφο δάσος που ευωδίαζε. Χαμογέλασε ακόμη πιο πλατιά και γλίστρησε τα δάχτυλά της πάνω σε ένα φυτό που έμοιαζε με αστέρι, σαν να βρισκόταν μέσα σε ένα από τα όνειρα που έβλεπε συχνά, όταν τα χάπια που της έδιναν δεν δρούσαν τόσο αποτελεσματικά. Έσκυψε απότομα κάτω από ένα κλαδί και

έμεινε ακίνητη όταν κάτι κινήθηκε στους θάμνους λίγα μέτρα πιο πέρα. Ίσως κάποιο κοάλα είχε κατεβεί από τα δέντρα. Ίσως ένα καγκουρό είχε πηδήξει πάνω από τον φράχτη. Ποιος να ξέρει; Έμεινε εκεί να σκέφτεται τι ωραία που θα ήταν να χαίδευε ένα κοάλα. Ήξερε βέβαια πως είχαν κοφτερά νύχια και θα έπρεπε να έχει τον νου της, ωστόσο ήθελε πολύ να νιώσει την απαλή, ζεστή γούνα στα δάχτυλά της και την υγρή μουσούδα του να της γαργαλάει τον λαμμό. Εχασε γιατί ήταν εκεί, πριν συνέλθει ξαφνικά και σταθεί ακίνητη, βλέποντας τον τοίχο της καλύβας μόλις λίγα μέτρα μακριά της. Το κορίτσι έγειρε το κεφάλι του και κοίταξε με περιέργεια τις γκριζες σανίδες του τοίχου που είχε εμφανιστεί ξαφνικά μπροστά της. Αυτό ήταν λοιπόν. Γι' αυτό εδώ μιλούσαν ψιθυριστά τα αγόρια. Υπήρχε πράγματι κάπου μέσα στο δάσος. Κάπου όπου μπορούσες να κρυφτείς. Να είσαι εντελώς μόνος. Προχώρησε επιφυλακτικά προς τον γκριζό τοίχο και ένιωσε το τραχύ ξύλο να της τσιμπά το δέρμα όταν πλησίασε και σήκωσε το χέρι της στην πόρτα.

Το κορίτσι δεν ήξερε ακόμη πως το θέαμα που την περίμενε εκεί μέσα θα την άλλαζε για πάντα, θα στοίχειωνε κάθε νύχτα της στα χρόνια που θα έρχονταν, κάτω από την κουβέρτα στον σκληρό καναπέ, στο αεροπλάνο γύρω από τη μισή υφήλιο, όταν η αστυνομία θα τους έβγαζε έξω όλους κλαίγοντας και φωνάζοντας, κάτω από το πάπλωμα στο μαλακό κρεβάτι στη νέα χώρα, όπου όλοι οι ήχοι θα ήταν διαφορετικοί. Δεν ήξερε τίποτε από όλα αυτά όταν ακούμπησε το χέρι της στο ξύλινο πόμολο και άνοιξε διστακτικά την πόρτα που έτριζε.

Μέσα, ήταν σκοτάδι. Της πήρε μερικά δευτερόλεπτα να συνηθίσει και να δει κανονικά, μα δεν υπήρχε αμφιβολία. Στην αρχή έβλεπε μόνο τη σιλουέτα του, όμως ύστερα ξεκαθάρισε: ήταν σίγουρα εκείνος.

Ο αδελφός της.

Δεν φορούσε καθόλου ρούχα. Ήταν ολόγυμνος. Όμως... ολόκληρο το σώμα του καλυπτόταν από... φτερά; Καθόταν ζαρωμένος σε μια γωνιά, ένα παραμορφωμένο πλάσμα σαν

πουλί από έναν άλλο κόσμο, κρατώντας κάτι στο στόμα. Ένα μικρό ζώο. Ένα ποντίκι; Ο αδελφός της ήταν καλυμμένος με φτερά και είχε ένα ψόφιο ποντίκι ανάμεσα στα δόντια.

Αυτή ήταν η εικόνα που θα της άλλαζε τη ζωή: ο αδελφός της που γύρισε αργά και την κοίταξε με έκπληκτα μάτια χωρίς να την αναγνωρίζει, το φως που έμπαινε από τα βρόμικα τζάμια και ακουμπούσε επάνω στο σκεπασμένο με φτερά χέρι που κινήθηκε αργά στον αέρα και το στόμα που ήταν σαν να χαμογελούσε πάνω από τα γυαλιστερά άσπρα δόντια όταν έβγαλε το ποντίκι, όταν κάρφωσε το νεκρό του βλέμμα στα μάτια της, όταν τίναξε τα φτερά του και είπε:

«Είμαι κουκουβάγια».

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο βοτανολόγος Τομ Πέτερσον έβγαλε την τσάντα με τα φωτογραφικά του είδη από το αυτοκίνητο και έμεινε να θαυμάζει τη θέα του φιόρδ, με τη θάλασσα να αστράφτει σαν καθρέφτης, πριν πάρει τον δρόμο προς το δάσος. Ήταν αρχές του Οκτώβρη και ο ήπιος ήλιος του πρωινού έλουζε το τοπίο γύρω του με ένα υπέροχο φως, ρίχνοντας τις ακτίνες του πάνω στα κόκκινα και κίτρινα φύλλα που πολύ γρήγορα θα έπεφταν εκχωρώντας την πρωτοκαθεδρία στον χειμώνα.

Ο Τομ Πέτερσον αγαπούσε τη δουλειά του, ιδιαίτερα όταν έπρεπε να βρίσκεται στην ύπαιθρο. Του είχε ανατεθεί από τον νομάρχη της περιφέρειας Όσλο και Άκερσχους να συλλέξει, να μελετήσει και να καταγράψει το φυτό *Dracoccephalum Ruyschianum*, ένα υπό εξαφάνιση είδος που ενδημούσε στις περιοχές γύρω από το Όσλο. Είχε πρόσφατα λάβει κάποιες χρήσιμες καινούριες πληροφορίες μέσω του μπλογκ του και αυτό ακριβώς είχε έρθει να κάνει σήμερα: να καταγράψει τον αριθμό και την ακριβή θέση των δειγμάτων αυτού του εξαιρετικά σπάνιου φυτού.

Το φυτό δρακοκέφαλο είχε ύψος δέκα με δεκαπέντε εκατοστά και θαλασσιά, μπλε ή βιολετί λουλούδια που το φθινόπωρο ξεραίνονταν, αφήνοντας στη θέση τους μια αρμαθιά από καφετί καρπούς που θύμιζαν στάχυ. Δεν ήταν μόνο ένα σπάνιο φυτό, ήταν επιπλέον η κατοικία ενός εξαιρετικά σπάνιου είδους κολεόπτερου, του σκαθαριού του δρακοκέφαλου, ενός μικρού γυαλιστερού μπλε εντόμου που ζούσε μόνο στα άνθη του δρακοκέφαλου. *Τα θαύματα της φύσης*, σκέφτηκε ο Τομ Πέτερσον και, χαμογελώντας, βγήκε από το μονοπάτι. Μερικές

φορές —δεν το έλεγε ποτέ δυνατά γιατί είχε γαλουχηθεί με την πίστη πως δεν υπήρχε Θεός, οι γονείς του ήταν πεπεισμένοι γι' αυτό— είναι αλήθεια πως σκεφτόταν τη Δημιουργία. Όλα αυτά τα μικρά και τα μεγάλα που λειτουργούσαν τόσο τέλεια. Τα πουλιά που αποδημούσαν κάθε φθινόπωρο προς τον Νότο, στον ίδιο τόπο κάθε φορά, καλύπτοντας τεράστιες αποστάσεις για να αναπαραχθούν. Τα φύλλα που την ίδια εποχή, χρόνο τον χρόνο, άλλαζαν χρώμα κάνοντας τα δέντρα και τους λόφους ζωντανά έργα τέχνης. Όχι, όχι, δεν το έλεγε ποτέ δυνατά — όμως το σκεφτόταν συχνά.

Ο Τομ Πέτερσον εργαζόταν στο Ινστιτούτο Βιολογίας του Πανεπιστημίου του Όσλο. Είχε σπουδάσει εκεί και, μόλις αποφοίτησε, του προσφέρθηκε δουλειά. Μάλιστα, το προηγούμενο φθινόπωρο ψιθυριζόταν στους διαδρόμους πως θα του ανέθεταν τη θέση του Διευθυντή του Ινστιτούτου. Ο ίδιος ωστόσο δεν είχε κάνει καμιά κίνηση για να την πάρει. Διευθυντής; Όχι, όχι, η διοικητική δουλειά δεν ήταν κάτι που επιθυμούσε. Εκείνου του άρεσε να είναι έξω, στη φύση — γι' αυτό άλλωστε είχε γίνει βοτανολόγος, όχι για να κάθεται σε ένα γραφείο και να συζητά με διαφόρους.

Είχε αναλάβει πρόθυμα την αποστολή που του ανέθεσαν από το γραφείο του νομάρχη: να φροντίσει για την προστασία των δρακοκέφαλων — και θα το έκανε με μεγάλη χαρά. Χαμογέλασε ελαφρά όταν σκέφτηκε τη δουλειά που είχε κάνει στη Σναρέια πριν μερικά χρόνια: μία μεγάλη συλλογή φυτών από τα ιδιωτικά πάρκα των εκατομμυριούχων. Βέβαια, δεν ήταν όλοι το ίδιο ευχαριστημένοι — αυτοί που είχαν αγοράσει τις εκτάσεις όπου είχε βρει τα φυτά θα προτιμούσαν να είχαν χτίσει τις βίλες τους και τις πισίνες τους ανενόχλητοι, όμως το φυτό δρακοκέφαλος προστατευόταν από τη Συνθήκη της Βέρνης και δεν έπρεπε με τίποτε να μπαίνει σε κίνδυνο.

Έστριψε δεξιά, ανάμεσα σε δύο μεγάλα έλατα, και ακολούθησε ένα ρυάκι προς το σημείο όπου θα έβρισκε τα φυτά, χαμογελώντας ευχαριστημένος. Ο Τομ Πέτερσον ήταν ταγμένος

στην προστασία του περιβάλλοντος και ένιωθε ενθουσιασμένος που, για μία φορά, ένα χορταράκι είχε νικήσει τη μάχη εναντίον των εκσκαφών.

Πέρασε πάνω από το ρυάκι και στάθηκε ξαφνικά ακίνητος όταν άκουσε κάτι να θροΐζει κάτω από τους θάμνους μπροστά του. Ο Πέτερσον σήκωσε την κάμερα έτοιμος να τραβήξει. Να ήταν ασβός; Αυτό το φωτοφοβικό ζώο που δεν ήταν τόσο σπάνιο όσο νόμιζαν πολλοί; Ακολούθησε τον θόρυβο και γρήγορα βρέθηκε σε ένα μικρό ξέφωτο, δίχως, προς μεγάλη του απογοήτευση, να καταφέρει να δει το ζώο. Του έλειπε μία καλή φωτογραφία ασβού για να ανεβάσει στο μπλογκ του, μαζί με μία σύντομη περιγραφή: τρεις δρακοκέφαλοι και ένας ασβός — α! εξαιρετική συγκομιδή από τη βόλτα του Σαββάτου.

Κάτι υπήρχε στη μέση του ξέφωτου.

Ένα μελανιασμένο γυμνό κορμί.

Ένα κορίτσι.

Μια έφηβη;

Ο Τομ Πέτερσον έκανε ένα βήμα πίσω τρομαγμένος. Η κάμερα του έφυγε από τα χέρια χωρίς να το καταλάβει και έπεσε μέσα στα ρείκια.

Ένα νεκρό κορίτσι στο ξέφωτο.

Φτερά;

Θεέ μου!

Μια γυμνή έφηβη στο δάσος.

Καλυμμένη με φτερά.

Με ένα λευκό κρίνο στο στόμα.

Ο Τομ Πέτερσον το 'βαλε στα πόδια αλαφιασμένος, πέρασε όπως-όπως μέσα από την πυκνή βλάστηση, βρήκε το μονοπάτι, έφτασε μέχρι το αυτοκίνητό του με την ψυχή στο στόμα και τηλεφώνησε στην Άμεσο Δράση.

Ο ερευνητής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών, Χόλγκερ Μουνκ, καθόταν στο αυτοκίνητό του έξω από το παλιό του σπίτι στη Ρέα και μετάνιωνε που είχε δεχτεί την πρόσκληση. Έμενε στη λευκή μονοκατοικία με την πρώην σύζυγό του Μαριάνε πριν από δέκα χρόνια, και από τότε δεν είχε ξαναμπει στο σπίτι. Ο παχύς αστυνομικός άναψε τσιγάρο και κατέβασε το τζάμι του αυτοκινήτου. Είχε κάνει το ετήσιο τσεκάπ της υγείας του πριν από μερικές ημέρες και ο γιατρός τού είχε συστήσει για μία ακόμη φορά να κόψει τα λιπαρά και να σταματήσει εντελώς το κάπνισμα. Ωστόσο, ο πενηνταπεντάρης πλέον Χόλγκερ Μουνκ δεν είχε σκοπό να ακολουθήσει τις συμβουλές του γιατρού — τουλάχιστον όχι την τελευταία. Είχε ανάγκη το τσιγάρο για να μπορεί να σκέφτεται, κι αν υπήρχε κάτι που πραγματικά απολάμβανε ήταν ακριβώς αυτό: το να σκέφτεται.

Ο Χόλγκερ Μουνκ αγαπούσε το σκάκι, τα σταυρόλεξα, τα μαθηματικά, όλα όσα έβαζαν το μυαλό του να δουλέψει. Συχνά καθόταν μπροστά στον υπολογιστή του και κουβέντιαζε με τους φίλους του για τον σκακιστή Μάγκνους Κάρλσεν και τις παρτίδες του, ή για τη λύση μεγάλων είτε μικρότερων μαθηματικών γρίφων, όπως για παράδειγμα αυτού που είχε μόλις λάβει από τον φίλο του τον Γιούρι, καθηγητή από το Μινσκ, που είχε γνωρίσει διαδικτυακά μερικά χρόνια πριν:

Μία μεταλλική ράβδος στέκεται όρθια σε μία λίμνη. Η μισή βρίσκεται μέσα στη γη, ένα τρίτο της βρίσκεται κάτω από το νερό, ενώ 8 μέτρα

**εξέχουν πάνω από την επιφάνεια του νερού.
Πόσα μέτρα είναι η ράβδος; Χαιρετισμούς, Γ.**

Ο Μουνκ σκέφτηκε για λίγο πριν βρει τη λύση και, καθώς ετοιμαζόταν να τη στείλει με ένα ηλεκτρονικό μήνυμα, χτύπησε το κινητό του. Κοίταξε την οθόνη: ο Μίκελσον· το αφεντικό του από τα Κεντρικά στην οδό Γκρένλαν. Άφησε το τηλέφωνο να χτυπάει για μερικά δευτερόλεπτα, έκανε να απαντήσει, όμως το μετάνιωσε. Πάτησε το κόκκινο πλήκτρο και έβαλε το τηλέφωνο πίσω στην τσέπη του. Τώρα ήταν ώρα για την οικογένεια. Τότε, λίγο περισσότερο από δέκα χρόνια πριν, το λάθος ήταν δικό του: δεν αφιέρωνε αρκετό χρόνο στην οικογένειά του. Δούλευε μέρα-νύχτα και, όταν γύριζε σπίτι, πάλι το μυαλό του ήταν αλλού. Και τώρα στεκόταν ξανά έξω από το ίδιο σπίτι, όπου εκείνη ζούσε με κάποιον άλλον.

Ο Χόλγκερ Μουνκ έξυσε τα γένια του και κοίταξε, μέσα από το καθρεφτάκι, το μεγάλο ροζ πακέτο με τη χρυσαφιά κορδέλα στο πίσω κάθισμα. Η Μαριόν, η εγγονή του, είχε τα γενέθλιά της. Ο μικρός του θησαυρός γινόταν έξι χρονών. Αυτός ήταν ο λόγος που είχε δεχτεί να πάει στη Ρέα, παρόλο που είχε αποφασίσει να μην πατήσει το πόδι του ποτέ ξανά μέσα σε αυτούς τους τέσσερις τοίχους. Ο Μουνκ τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά από το τσιγάρο του και ένωσε ένα κάψιμο στο δάχτυλο, εκεί ακριβώς όπου φορούσε μέχρι πρότινος τη βέρα του. Επί δέκα χρόνια μετά τον χωρισμό δεν την έβγαλε. Η Μαριάνε ήταν η μεγάλη αγάπη της ζωής του. Είχε αποφασίσει πως θα έμεναν για πάντα μαζί, και ποτέ, ακόμη και αφότου χώρισαν, δεν είχε βγει με άλλη γυναίκα. Όχι πως δεν είχε τις ευκαιρίες του — πολλές γυναίκες τον πλησίαζαν. Όμως δεν είχε καμιά διάθεση. Αυτό το κομμάτι της ζωής του δεν είχε πάει καλά. Ωστόσο, εντέλει το είχε κάνει: είχε βγάλει τη βέρα. Βρισκόταν στο ντουλαπάκι του φαρμακείου στο μπάνιο του σπιτιού του. Δεν του έκανε καρδιά να την πετάξει. Όμως, μετά από δέκα χρόνια,

μπορούσε ακόμη να ελπίζει... ή μήπως ήταν λάθος του; Μήπως έπρεπε να κάνει αυτό που τον συμβούλευαν όλοι οι φίλοι του; Να προχωρήσει στη ζωή του; Να κοιτάξει κάποιαν άλλη;

Αναστέναξε βαθιά, τράβηξε μια ακόμη ρουφηξιά και κοίταξε ξανά το μεγάλο ροζδώρο. Ίσως το είχε παρακάνει και αυτή τη φορά. Η κόρη του, η Μίριαμ, τον είχε μαλώσει κάμποσες φορές όλα αυτά τα χρόνια, πως κακομάθαινε τη μικρή Μαριόν. Της έπαιρνε ό,τι του ζητούσε. Αυτή τη φορά είχε αγοράσει κάτι που δεν ήταν καθόλου πολιτικά ορθό, αλλά που όμως ήξερε πως η εγγονή του το ήθελε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο: μία κούκλα Μπάρμπι, με ένα μεγάλο σπίτι της Μπάρμπι και ένα αυτοκίνητο της Μπάρμπι. Άκουγε ήδη τη Μίριαμ να του τα ψέλνει. Για το κακομαθημένο παιδί, για τη λανθασμένη γυναίκα, για την εικόνα, για πρότυπα και ιδανικά, για όλα αυτά. Όμως, για τ' όνομα του Θεού, μια κούκλα ήταν μόνο. Πόσο κακό μπορεί να έκανε, αν αυτό ήταν το μόνο που ήθελε το κοριτσάκι;

Το τηλέφωνό του χτύπησε ξανά. Ήταν και πάλι ο Μίκελσον, και ο Μουνκ πάτησε ακόμη μία φορά το κόκκινο πλήκτρο της απόρριψης. Όταν χτύπησε και για τρίτη φορά, παραλίγο να το σηκώσει. *Η Μία Κρούγκερ*. Έστειλε στη νεαρή συνάδελφό του μία θερμή σκέψη, αλλά και πάλι δεν το σήκωσε. Ήταν ώρα για την οικογένεια. Θα την έπαιρνε αργότερα. Ίσως να έπινε και ένα τσάι μαζί της το βράδυ στο καφέ Γιουστίσεν. Σίγουρα θα το χρειαζόταν μετά τη σημερινή συνάντηση. Και ήθελε να τα πει και με τη Μία. Δεν είχαν μιλήσει για πολύ καιρό και την είχε επιθυμήσει.

Μόλις πριν από μερικούς μήνες είχε φέρει τη νεαρή συνάδελφό του πίσω, από ένα νησί έξω από την Τρόνελαγκ, όπου είχε απομονωθεί από τον κόσμο χωρίς τηλέφωνο και κανενός είδους επικοινωνία. Είχε χρειαστεί να πετάξει μέχρι το Βάρνες, να νοικιάσει αυτοκίνητο και να ζητήσει από την τοπική αστυνομία να τον πάνε με πλοiάριο για να τη βρει. Είχε πάρει και τον φάκελο μίας υπόθεσης μαζί του. Αυτό την είχε κάνει να επιστρέψει πίσω στην πρωτεύουσα.

Ο Χόλγκερ Μουνκ τούς εκτιμούσε όλους στο Σώμα, όμως η Μία Κρούγκερ κατείχε μια ιδιαίτερη θέση στην καρδιά του. Την είχε γνωρίσει όταν ήταν ακόμη στην Αστυνομική Ακαδημία, πριν καν τελειώσει τις σπουδές της σε ηλικία μόλις είκοσι ετών και κάτι, μετά από ένα σημείωμα του πρύτανη που ήταν παλιός συνάδελφος. Την είχε συναντήσει σε ένα καφέ, μία ανεπίσημη συνάντηση εκτός υπηρεσίας. Η Μία Κρούγκερ: μία νεαρή με λευκό πουλόβερ και στενό μαύρο παντελόνι, με μαύρα μακριά μαλλιά σαν Ινδιάνα και τα πιο καθαρά και φωτεινά μπλε μάτια που είχε δει ποτέ του. Την είχε συμπαθήσει αμέσως. Έξυπνη, με αυτοπεποίθηση και ηρεμία, είχε καταλάβει πως την τέσταρε, ωστόσο είχε απαντήσει με ευγένεια και με μια σπίθα στα μάτια: *Γιατί με περνάς, για χαζή;*

Η Μία Κρούγκερ είχε χάσει τη διίδυμη αδελφή της, τη Σίγκρι, πριν από πολλά χρόνια. Την είχαν βρει νεκρή από υπερβολική δόση ηρωίνης σε ένα υπόγειο στο Τέγιεν. Η Μία είχε ρίξει την ευθύνη στον φίλο της Σίγκρι και, σε μία έρευνα ρουτίνας σε ένα τροχόσπιτο στο Τρίβαν μερικά χρόνια αργότερα, είχαν πέσει τυχαία επάνω του, τώρα με ένα νέο πτώμα στο πλάι του. Εκτός εαυτού, η Μία τον είχε σκοτώσει, πυροβολώντας τον δύο φορές στο στήθος. Ο Χόλγκερ Μουνκ ήταν παρών στη σκηνή και ήξερε πως η αντίδραση της Μία εύκολα μπορούσε να περιγραφεί ως αυτοάμυνα, όμως επειδή την είχε υπερασπιστεί είχε πάρει μετάθεση, ενώ η Μία είχε φυλακιστεί μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης. Μετά από σχεδόν δύο χρόνια στο αστυνομικό τμήμα του Χένεφος, ο Μουνκ είχε εντέλει κληθεί να επιστρέψει στη θέση του διευθυντή στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών στη Μάριμπουεσγκάτε. Είχε καλέσει πίσω και τη Μία, όταν όμως η υπόθεση που εκκρεμούσε τελείωσε, ο Αρχηγός στα Κεντρικά στην Γκρένλαν θεώρησε πως εκείνη έδειχνε ακόμη σημάδια συναισθηματικής αστάθειας. Ο Μίκελσον την είχε θέσει και πάλι σε διαθεσιμότητα, με την υπόδειξη να μην τολμήσει να πατήσει το πόδι της πίσω στο γραφείο πριν ξεκινήσει συνεργασία με ψυχολόγο που θα την έκανε καλά.

Ο Μουνκ είχε μία ακόμη κλήση στο κινητό του από τον Αρχηγό στην Γκρένλαν, ενώ καθόταν και κοιτούσε τον εαυτό του στο καθρεφτάκι. Τι περίμενε τελικά; Πέρασαν δέκα χρόνια και αυτός βρισκόταν έξω από το παλιό τους σπίτι, όπου τώρα εκείνη ζούσε με έναν άλλο άντρα, ακόμη με την ελπίδα πως θα μπορούσαν να φτιάξουν τα πράγματα;

Χόλγκερ Μουνκ, είσαι ηλίθιος. Μάλλον χρειάζεσαι κι εσύ ψυχολόγο.

Ο Μουνκ πήρε μια βαθιά ανάσα και βγήκε από το αυτοκίνητο. Το καλοκαίρι είχε οριστικά τελειώσει, αλλά και το φθινόπωρο επίσης, παρόλο που μόλις είχε μπει ο Οκτώβρης. Έσφιξε το μοντγκόμερι επάνω του, έβγαλε το τηλέφωνό του και έστειλε την απάντηση στον Γιούρι:

48 μέτρα. ΧΜ.

Τράβηξε μία τελευταία ρουφηξιά από το τσιγάρο, σήκωσε το μεγάλο δώρο από το πίσω κάθισμα, πήρε δύο ακόμη βαθιές ανάσες και άρχισε να ανεβαίνει αργά το χαλικοστρωμένο δρομάκι προς τη λευκή μονοκατοικία.